

gas no'n dona aprofitin se 'ls fanals que queden encesos dintre 'l cercle lluminós dels focos elctrics, per a portarlos en llocs aont fan més falta i aixó 'ns atrevim a aconcellar-ho per que creiem que no deuria costar cap quarto, doncs tant deu gastar un fanal de gas ences prop d'un focu electric aont ja hi ha claror, com ences en un lloc que está a les fosques, ¿No se'ls a acudit aixó? doncs ens sembla que poden fer-ha i que no'n sobre pas de llum al poble per a malgastarla. S'han posat els focos, !molt bé; pero havien d'atinar en que dintre de son cercle lluminós hi sobren els fanals que fan falta a altres llocs.

No volem fer desdinerar a l'Ajuntament, no pretenim que, com deuria fer, embelleixi nostra vila amb millores convenients i necessaries, no hi ha fondos i está dit tot; pero lo menys que podém demanar, lo que creiem tenir dret a demanar tots els veïns es: mes llum i menos fang; lo que de moment se pot lograr repartint el primer i treient el segón dels passos i acerés, arreglantles en forma que no hi hagi perill de mort o d'esgarrrarse al sortii de casa en dies de pluja.

I prou per avui.

Ego.

Contra un ultratge

Pocs mots serán prou per a contestar el llarc, interminable, incoherent i apassionat article que en Torras publicá diumenge últim.

La consideració que devém a nostres llegidors, i la estima que tenim a nostra dignitat, ens impideixen descendir al terreny a que pretén portar la lluita el senyor Torras, terreny mes propi de marmanyeres desvergonyides, que de persones cultes.

Nosaltres som nosaltres.

Seguint aquesta norma de conducta, hauríem deixat sense contesta l'esmentat article, sino fós perque aquest exposa dos conceptes que no podém deixar passar, sense oposar-hi nostra mes enérgica protesta.

Es l'un l'afirmació, de tot punt inexacte, de que nosaltres havém combatut an en Torras amb manca de noblesa, en forma crudel i poc digna, i amb insidies injurioses; i es l'altre, una alusió de molt mal gust contra un digníssim company de redacció, que, si no fós com es, digne de la consideració i respecte dels seus conciutadans

per molts altres títols, ho fora pel sol fet d'haver sigut desgraciat en sos afers; si, perqué la desgracia, quan se soporta amb enteresa i dignitat es condició que respectan totes les persones com cal.

Desde aquestes planes nosaltres hem combatut la candidatura i la personalitat política de'n Torras amb insistencia, amb acritut potser, però amb noblesa; sense mentir, sense calumniar, sense injuriar, sense ser crudels, ni utilitzar la insidia, i ens hem guardat prou d'atacarlo en cap mes concepte que en el polític.

Lo que hem escrit, no es un secret, escrit está en les planes de nostre periodic i aquest corre de má en má a Granollers i sa Comarca, doncs be, si hi ha una, tant sols una persona de criteri que conegui el valor de les paraules, que ens provi que hem injuriat an algú, que ens demostrí que *hem combatut amb insidias, en forma por digna, amb manca de noblesa i amb crudeltat*, nosaltres trencarém la ploma, renunciarem a escriurer i tancarém amb forrellat la porta de la redacció, per que estimém massa nostra dignitat i la consideració que'ns dispensen nostres conciutadans per a exposarnos a perdre una i altra per ineptitut nostra al escriurer.

Mes restém tranquils, perqué estém segurs de no haver mancat als preceptes que la correcció imposa.

Hem lluitat i lluitarém en defensa de conviccions fundament arrelades, ferirém potser als adversaris mes d'una vegada, perque la lluita s'ho porta, pero ho farém sempre—no a tall de tahir—sino com cal a homes honrats i dignes.

EL VALLESA.

NOTES

El conflicte carrilair.—Sembla qu'ha fracassat. Llegim: La circular que va dirigir el Sr. Cardenal als carrilaires va produir molt bon efecte en la major part d'ells.

Un deia: qu'era una nota justíssima sobre la persona del company Ribalta, qui com la major part dels agitadors ha volgut valer-se de les masses per a enlairar-se.

Un altre deia: qu'en Ribalta no ha tingut may conviccions. Avans era carlí; quan la vaga va declarar a un redactor de *El Noticiero* qu'era conservador i católic, i al cap de quatre mesos, a darrers del passat Febrer, se declarava en un centre radical, lerrouxista i revolucionari. I continuava dient: Ell no té ideals de cap mena i tot el seu afany no es altre que'l de fer-se una popularitat i pujar de la manera que pugui.

Sempre'l mateix, l'ambició de pujar, que moltes voltes en lloc d'enlairar aterra.

Se diu que'l company Ribalta ha demanat una col·locació en el Banc den Lerroux.

Adrianópolis.—Per fi ha caigut en poder dels bulgars la ciutat d'Adrianópolis, la plassa forta de la frontera turca, que tants mesos feia tenien sitiada. Després d'encarnissada lluita qu'ha durat dos dies, el 26 a dos quarts de set de la tarde el defensor d'Adrianópolis Chuk-zi Pachá, entregava la seva espasa al general Savoff, qefe del exercit sitiador i aquest com a premi al valor heróic de la guarnició, li permetia que sortís de la plaça en formació, alçades les banderes y batén marxa.

Amb aquesta presa els aliats han conseguit l'objectiu principal de la campanya i molts creuen qu'are la pau será un fet immediatament.

A Sofia la presa d'Adrianopolis anunciada amb 21 canonades, fou acullida amb gran entusiasme.

Dijous se celebraren en tot el país misses de Requiem per l'etern descans de les animes dels soldats morts en la campanya i Te-Deum per les victories obtingudes.

Es Adrianopolis una ciutat de grans i tristos recorts pels catalans; en ella fou vilment assassinat lo gran capdill catalá en Roger de Flor qui fou honrat amb el títol de *megaduch* (princep) per els serveis prestats al decadent imperi de Bizanci, títol que feu pesar després á Berenguer d'Entença, sent éll llavors honrat amb el de Cessar.

Se li doná per muller a la filla del emperador de Lantzaure, nevoda del emperador Andrinoco, qui li devia la corona que en Roger i'ls seus almogavers li havien defensat contra'ls turcs.

Mes l'enveja de Xor Miqueli, l'hereu d'Andrinoco, no pará fins a lograr la mort del capdill catalá.

Aquest, abans de marxar a guerreixar a Romania, determiná anar a Adrianópolis a pendre comiat de Xor Miqueli, qui'l sortí a rebre amb tota pompa i després de convidar a Roger a un banquet, feu voltar el palau per els soldats de Gircon, qu'entraren a la sala, assassinant a Roger, anant després a assassinar als pocs que l'havien acompanyat, escapantse sols tres dels que amb éll havien vingut que eren, segons Muntaner: En Ramón Alquer, de Castelló d'Ampuries; un cavaller catalá anomenat G. de Tous, i en Berenguer de Rondoia, del Llobregat.

Aquestes morts traïdores, de les que'n fou escenari el palau i carrers d'Adrianópolis, exasperaren tant als catalans, que sembraren aquells camps de cadavres de sos enemics, omplint de terror a tot l'Orient, que recordá durant molts anys aital revenja amb el nom de "Venjansa Catalana."

◆◆◆

=ELIXIR CALLOL.—Rápit en les Convalecencies.

Crónica de la Comarca

Mollet

La companyia d'electricitat d'aquest poble, «La Eléctrica de Mollet», després de perteneixer quatre